

вать: отъ благовременно-то това обстоятелство, и да радѣлятъ помежду си царство-то но народъ понеже знаяше какъ нихните совѣтованія развратиха Любима, убиха тыя Велможы и пренесоха вѣнца Солиману, кого развращеный любимъ имаше намѣреніе да го осуди на смерть.

Той добродѣтельный и достойный големець избра ся царь: а ные празднуваме тоя день како день освобожденія на царство-то, понеже онъ е праведный и ще ни стори миръ и изобиліе. Любимъ като чу тыя рѣчи, въздыхна глубоко: не ся оскорби по вече когда-то пристигна въ торжище-то, кое баше у предъ негово-го дворець. Тамо виде Солимана че сѣдеше на единъ великолѣпный престолъ и всичкій народъ, кой молитствуваше и благославяше за негово-то долгоденствіе, и благополучіе за да поправи вси кои претарпѣха отъ Любима. Солиманъ даде знакъ народу че иска да ся умолчатъ, и проговори послѣдны-те къ народу. Воспріяхъ корона-та коя ми принесохте, не сосъ друго намѣреніе токмо да я сохранимъ за царя Любима. Онъ не е умрѣлъ какъ-то вые сѣкате, понеже ми го извѣсти и